

העולם הזה היו 50 פגישה שכזאת

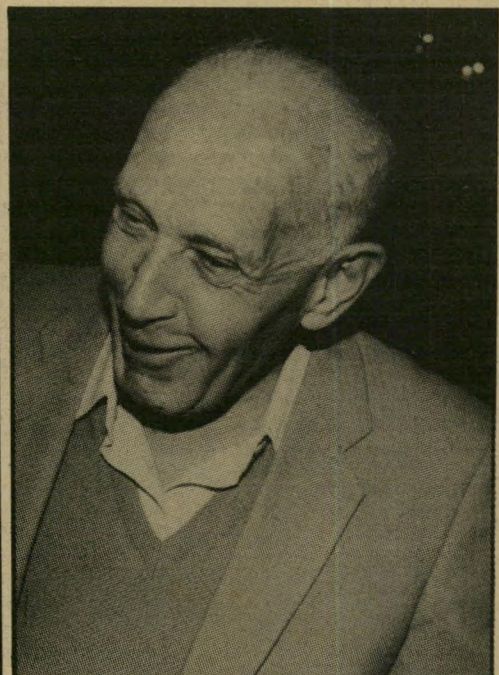


פטר בן הביא את מסמך הערב: עוגת 50 גדולה בדמות גליון העולם הזה, ועליו הכותרת "סקופ!" פו (סטפנסקי) הוא אחד

מרבית שזכו בשם מישפחה חדש כאשר התקבלו כחברים במערכת. הוא היה צלם המערכת בשנות ה-70 ולאחר זמן מה פרש והפך מנהל של בית-מלון.



חיים ברעם היה עורך המדור עולם-קטן. קוראים רבים גילו באמ' צעותו את העולם השלישי. הוא אחיו של עוזי ברעם.



זאב היה קריקטוריסט קבוע של העולם הזה. לפני שעבר להארץ ולמעריב. שמו האמיתי והמלא זאב פרקש. במסיבה הוא הירבה להתבדח.

זאת לא היתה מסיבה ככל המסיבות. לא הוזמן אליה אף שר אחד, אף פוליטיקאי אחד, אף לא דוגמנית אחת. לא היו נשות-חברה ודיפלומטים. לא היתה תוכנית אמנותית, ולא רקדנית-בטן.

היו בה יותר ממאה איש שעבדו אי-פעם בעולם הזה. הם ובני/בנות זוגם. אחדים הביאו את ילדיהם. שמקצתם כבר משרתים בצה"ל. שיראו עם מי עבד אבא או עבדה אמא. כשהיו צעירים. מיפגש כזה לא יתכן בשום עיתון אחר בעולם. זה דמוה יותר למיפגש של יוצאי יחידת-קומנדו. ואכן: כל הנוכחים נזכרו בעבודתם בעולם הזה כתקופת-שרות. מלאה באידיאלים ובהרפתקות.

היו שם, באולם היפה של הסינרמה, כתבים וצלמים, עורכים וציירים, ותיקים שהשתתפו בשבועון עוד כשנקרא 9 בערב. בעריכת אורי קיסרי, וצעירים שזה עתה הצטרפו למערכת. אחרי שסיימו את שרותם הצבאי לפני כמה חודשים.

הערב כולו היה מוקדש לסיפורים. דן מרגלית (עבד בשנות ה-50 המאוחרות) התנדב להנחות, ועשה זאת בחן ובהומור. אבל היתה בעיה: כה רבים נזכרו בהרפתקותיהם ורצו לספר, עד שרובם כלל לא הגיעו אל המיקרופון. אפשר היה לספר ולספר.

כשה נגמרה, קרוב לחצות, חזרו חברי המערכת הנוכחית למישרדי המערכת, כדי להכין את הגליון השוטף. הפעולה צריכה להימשך. באביב חיייהם, מי במשך תקופה קצרה, שנה, שנתיים, שלוש, ומי במשך עשר ועשרים שנים. שוש אביגל: "כתבתי בעולם הזה במשך שנה, בין תקופות: אחרי שסיימתי את לימודי בארץ ולפני שנסעתי לפאריס, לכתוב את הדוקטורט. בעי' תון למדתי איך לתפקד בתנאי-לחץ. זה עזר לי אחר כך בחיים". אורי אלוני היה כתב, צלם ועורך-כיתוב בין 1960 ל-1963. עבד קשה,



תמר מרוז היתה עורכת-כיתוב. עובדה הידועה למ' עטים: היא שיסדה את המדור רחל מרחלת. לידה משה-לשם (לרר). לשעבר עורך-הספורט של העולם הזה.



נורית ארזי ובעלה, עמוס קינן, עבדו שניהם בש' בוועון בתקופות שונות. קינן היה בעל מדור סאטירי ואילו נורית היתה עורכת מדור הקולנוע.



יילה רזין באה להעולם הזה כצלמת, אך שוכנעה להיות גם כתבת. סידרת כתבות שלה על האורגזמה הנשית היכתה גלים בארץ.